

1736.

1. Berthold, Henr. Christian: De eo, quod circa segui-
tatem iniquum est.
2. Clemens; Robertus Ballinas: De actate et iurisquo-
rum ejus in aucto et ecclesiastico iure effectibus
3. Fick, Johannes Eticus: Panis Turcicundatiae

Hypothesea de iuris applicationali iure ad factum
4a: Deinceps Rerum Christianarum: De Intellectu Legitima Regaliorum, natura et
4b: Trinitate completere
Selkenerches, Augustus Gemacus: An verbis dei minister
specialia pro concione) ad ducus injuriarum actiones
conveniri possunt?
5. Stepling, Igo Joannes: De sanctatis conservatione
et restauracione per aeris et loci mutationem.
6. Hrecken, Cons. Wilhelmus; Facult. iuridicae Decanus
... et ... Dissertationem in aug. (Christiani Ben-
jaminis Wackfieri) iuritat.

7. Stroeker, Coss. Winkelius, Facult. iuridicae decanus.
ad . . . dissertationem in ang. (Frans Henri Baerij) 1
in stat.
8. Stroeker, Coss. Winkelius, Facult. iuridicae decanus.
. . . ad . . . dissertationem in ang. (Benedictus Henrici) 15
in stat.
9. Stroeker, Coss. Winkelius; Facult. iuridicae decanus.
ad . . . dissertationem in ang. . . . (Frans Henri
Johani Thri) in stat.
10. Stroeker, Coss. Winkelius: Dissertatione in ang. juri des rotho
diversa datis qui tempore veritate, et maximam pertine
gentalia ac equestria, praei tamen a Francia
orientali firmata.
- 11st Stroeker, Coss. Winkelius: De excochiorum bonorum
ottini equestri immunitate collectabilius illicite.
25 mense 1736 - 1752.

12. Strocker, Cons. W. Wilhelm: De parte contra fratrem testificari.
recto.

erw. 13 Strocker, Cons. W. Wilhelm: De perjuria poena.

14. Strocker, Cons. W. Wilhelm: De multibetas classibus
notiorum contachles adjectis.

ii) 15. Strocker, Cons. W. Wilhelm: De interpretatione provin-
tatis grants quoad successione in bonis equestribus
regnum obnoxii respectu collateralium et descenden-
tium occasione recessus in familiis Dr. Baronum de
Marschallus iniit.

16. Strocker, Cons. W. Wilhelm: De nonante anti, infimis
facti.

17. Strel, d. Philippus, Facult. iuris Dacanus: ad
interpretationem in ang. (Iamini Cesi. Rechtschaffens)
iuncta.

18. Strel, d. Philippus: Facult. iuris Dacanus:
ad ... tract. in ang. (Hanns Christian Berndtius iuncta).

8813. 1736, 16
12
DISSERTATIO IN AVGVRALIS IVRIDICA

DE
**NON ENTE CIVILI
INFAMIA FACTI,**

QVAM,
ALMAE ET PERANTIQUAE VNIVERSITATIS
HIERANAE

RECTORE MAGNIFICO,

PRÆNOBILI, CONSULTISSIMO ET EXPERIENTISSIMO VIRO,

DN. D. HERMAN. PAVLO IVCH,

SACRI PALATII CAESAREI COMITE, FACULTATIS MEDICAE SENIORE, PA-
THOL. ATQUE PRAX. PROF. PVBL. ET ASSESSORE PRIMARIO, SERENISS.
SAX. DVC. VINARIENSIS, ISENACENSIS ET GOTHANI CONSIL.

AVLICO ET ARCHIATRO, N. N. ACAD. CAESAR.

NAT. CVRIOS. COLLEGA,

CONSENSV ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS,

P R A E S I D E

FACULTATIS JVRIDICAE DECANO,

DN. CONR. WILHELMVS Strecker,

JCTO,

PRÆLAVDATAE FACULTATIS ET IVDICHI ELECT. PROVINCIAL. ASSESS.

PROF. COD. PVBL. ORDINAR. CIVIT. STND. PRIMAR.

ET CONSULE,

PRO LICENTIA

SUPREMOS IN VTROQVE JVRE HONORES

RITE CAPESSENDI,

DIE VI. JVNII ANNO M DCC XXXVI.

LOCO AC TEMPORE CONSVENTO,

PVLICE DEFENDET

AVCTOR RESPONDENS

CHRISTIANVS BENIAMIN WACHTERVS,

CIZ. MISN.

ERFORDIAE, Typis HERINGII, Acad. Typogr.

SA

V

I

ALICE RICARD
SCHILLER
MOLIERE
HOMER
ROBINSON CRUSOE
EDWARD GIBBON
HERCULES
CATHERINE RICHARD
FRANCIS BACON
COLERIDGE
AESOP
ROMEO AND JULIET

VIRIS

PERILLVSTIBVS, ILLVSTIBVS, GENEROSISSIMIS,
SVMME REVERENDIS, EXCELLENTISSIMIS,
PRAENOBILISSIMIS,

SACRAE REG. MAIEST. POLON.
ET ELECT. SAX.

IN

REGIMINE ET CONSISTORIO
EPISCOPALI CIZENSI,

SPLENDIDISSIMIS GRAVISSIMIS
DOMINIS,

PRAESIDI,
CANCELLARIO,
VICE-CANCELLARIO,
CONSILIARIIS
ET
ASSESSORIBVS,
DOMINIS SVIS GRATIOSISSIMIS,

EXIGVAS HASCE STVDIORVM JVRIDICORVM
PRIMITIAS,

IN DEVOTISSIMAE VENERATIONIS SYM-
BOLVM,
CVM VOTO

PERPETVAE PROSPERITATIS

D. D. D.

TANTORVM NOMINVM

Cultor humillimus

CHRISTIAN. BENIAMIN WACHTER,
Cizenis.

Q. D. B. V.

DISSERTATIO INAVGURALIS JVRIDICA,

DE

NON ENTE CIVILI,
INFAMIA FACTI.

§. I.

ENIS vox non una ratione sumitur. Quidam enim in latiori sensu eam accipiunt, ut etiam ens rationis, itemque ens in potentia eadem denotetur. Aliis in sensu strictiori ens vocatur, quod revera ipsoque actu existit. PLATONEM subinde per ens ipsum Deum, tanquam ens primum & supremum, adeoque *καὶ ἐπώνυμον* ens appellandum, intellexisse, jamdudum viris doctis observatum est. Immo & ipse ARISTOTELES per ens, quatenus ens, de quo in meta-

A 3

phy-

physicis agit, ens primum, seu substantiam primam, hoc est, ipsum summum Numen significavit.

§. II.

Entis synonymum est res, si hoc vocabulum philosophice & notione latiori, qua & rei modum sub se comprehendit, sumatur. E contrario in jure civili res contradistinguitur personæ & actioni. Et hoc sensu res sunt vel alicujus vel nullius, sacræ, sanctæ, religiofæ, corporales & incorporales. §. fin. J. de jur. nat. gent. & civ. tit. J. & D. de rer. div. tit. J. de reb. corp. & incorp. Nonnunquam tamen sub nomine rei etiam homines continentur. l. 32. §. 2. de leg. 2. l. 1. §. 1. D. de rer. divis.

§. III.

Ens est vel *naturale* vel *mora*le sive *civile*. Illud est, quod naturaliter existit v. c. homo, animal: hoc vero quod civiliter existit, ut Prætor, consul, jus. Sunt autem entia hæc moralia late sic dicta, quæ civilia quoque continent, ut censem LYNCKERVS in anal. ad STRV VII Synt. jur. civ. libr. 1. tit. 1. thes. 17. junct. thes. 14. & 39. ad analogiam naturalium, itidem vel substantiæ morales, quæ per se existere, nec in alio tanquam subjecto esse concipiuntur; vel accidentia moralia, quæ per se non subsistere, sed esse suum in alio, cœu subjecto, habere censentur. Sic in classem substantiarum civilium referuntur personæ & res, quatenus homo & res in statu civili spectantur. Accidentibus moralibus adscribuntur moralium personarum tituli,

tuli, qui hominibus tribui solent. v. g. Serenissimi, illu-
strissimi &c. P V F E N D O R F . de jur. nat. & gent. libr. 1. c.
i. §. 18. item omnia jura, facultates & qualitates mo-
rales, quæ personis vel rebus competitunt.

§. IV.

Entia moralia sive civilia variis insigniuntur nomi-
nibus. Sic juris interpretes ens civile non raro vo-
cant *analogicum* v. g. *possessio dividitur in naturale*,
quæ est rerum corporalium, & in *analogicam*, quæ est
incorporalium S T R U V . *jurispr. romano-germ. libr. 2. tit.*
36. §. 4. II. Ens civile J C t i s p e vocant *intellectu ju-*
ris tale. Inter omnes enim constat, res dici immo-
biles vel naturaliter, ut sunt res soli, v. c. *fundus*, vel
juris intellectu, ut sunt mobilia certo in loco perpetui
usus gratia collocata l. 13. §. f. l. 14. 17. §. 7. de A. E.
III. Ens civile non nunquam vocatur *quasi ens*, siqui-
dem furiosus est vel *vere* vel *quasi* talis, pr. J. de *inoff.*
testam. IV. Ens civile etiam *ficti* nomine venire, nul-
lum est dubium. Ita *absentia* dividitur in *veram* &
fictam l. 124. §. 1. D. de *Reg. jur.* V. Civiliter tale nun-
cupatur *quodammodo* tale v. c. *traditio civilis* & *analogica* dicitur *quodammodo* *traditio* l. 6. D. de *donat*. VI.
Ens in sensu civili tale etiam vocari *imaginarium* liquet.
Ita *venditio* dicitur *imaginaria* l. 16. D. de R. J. l. 55. D.
de *contr. emt. junct.* l. 66. D. de *jur. dot.*

§. V.

Enti opponitur *non ens*, quod *vere* non existit.
Sicuti vero ens est vel *naturale* vel *mora*le sive *civile*:
ita vi oppositionis non ens est etiam vel *naturale* vel *mo-*
rale

rale sive civile. Non entis naturalis exemplum est bestia ratione prædita: partus vero nondum editus proprius non est homo, adeoque non ens civile l. 9. §. 1. D. ad l. Falcid. negaturque esse in rebus humanis l. 7. D. de ventr. in poss. mitt. l. 24. §. 4. D. de fideicomm. libert. & in rerum natura l. 24. pr. de leg. 1. §. 1. J. de legat. Opinio hæc ICtorum veterum originem suam debet philosophis Stoicis, quippe qui docebant, animam hominis demum a partu advenire. TERTULLIAN. de anima c. 25. Christianis vero foetus in utero animatus utique homo est, & ab ipsis foetum animatum pœnam mortis luit per Conſtit. crim. CAROLI V. Romanorum Imperatoris gloriſae memoriae art. 133. & Ordinat. crim. Bamberg. art. 158. Quid quod? jure civili, venter seu homo nasciturus, in commodis ejus habetur pro persona civiliter, & quoad effectum juris l. 7. D. de stat. hom. l. 26. D. eod. si scilicet postea vivus fuerit editus l. 129. D. de verb. ſignif. l. 1. §. 5. D. ad SCt. Tertull. Vid. JOANN. CHRISTOPH. HARTVNG. metaphys. jurid. cap. 2. §. 31. sq. Præterea omnia, quæ lege fieri prohibentur, etsi facta fuerint, pro infectis, nullis, siue non entibus civilibus habentur, & si quid ex illis sequutum, illud quoque nullum sive non ens esse, Imperatores THEODOSIVS & VALENTINVS fanxerunt. l. 5. C. de legib.

§. VI.

Non ens est vel *negativum* vel *privatinum*. *Negativum* denotat absentiam attributi in subjecto, in quo neque solet, neque potest esse. Sic cœcitas intuitu homi-

hominis cœci est privatio, intuitu lapidis est negatio. E contrario privativum significat absentiam attributi in subjecto, in quo esse solet & potest. Sic absentiam JCTi dividunt in *negativam*, quando quis abest a loco, in quo nec alias commoratur, & in *privativam*, quando quis a loco domicilii abest. Item infamia intuitu civis, nihil aliud est, quam privatio existimatio-
nis & inde dependentium juriū. STRUV. *jurispr. ro-*
mano germ. for. libr. 1. tit. 13. §. 4. Ad non entia etiam
a plurimis referri solent entia rationis. Adi sis HAR-
TVNGIVM. *I.c. §.38. sq.*

§. VII.

Ex doctrina de non ente fluit notissimus ille ca-
non: *non entis nulla esse predicata*, scilicet quæ acci-
dentialia aut contingentia sint, & quidem intrinsece de-
nominantia, immo nec extrinsece a sensibus externis.
Sed addenda, quæ copiose de hacce regula disputant
DAN. STAHLIVS *regular. metaphys. part. I. disputat. I.*
reg. IV. p. 18. seqq. item p. 346. seqq. & JO. ADAM.
SCHERZERV manual. philos. part. III. reg. IV. p. 7. seqq.
quæ hic excutere nostri non patitur instituti ratio. Ita
cum posthumus, seu foetus in utero, ex mente vete-
rum JCTorum, non sit homo, sed maternorum visce-
rum pars *l. 1. §. 1. ff. de ventr. inspic.* sequitur, quod non
possit *accusari* sive ingratii animi accusari. Recte proinde
Imperatori crudele videtur, eum, qui non sentit,
ingratum existimari *l. 33. C. de inoff. test. Nov. 115.*
c. 3.

B

§. VIII.

§. VIII.

Huic canonī jungitur a nonnullis alter: *non entis nullam esse operationem*, qui fere convenit cum priori, nisi quod ille de accidentibus seu prædicatis, hic de effectibus loquatur. Ratio canonis hujus est manifesta, agere enim præsupponit esse, & effectus producitur a suis caussis: quodsi igitur caussa est nihil seu non ens, nec effectum producere potest, e. g. matrimonium contra leges civiles contractum est non ens, ergo illius quoque nulla operatio, nec ex eo vir, nec uxor, nec pater, nec filiusfamilias, nec dos, nec patria potestas, intelligitur §. 12. *J. de nupt.* HARTVNG. l. c. Reg. V. & VI. & hos canones etiam ad infamiam facti applicari posse, deinceps luculente patebit.

§. IX.

Infamiæ vox composita est ex particula *in* & *fam* & hæc particula aliquando vim habet negativæ ut intestatus MENOCH. de præsumpt. libr. 4. quæst. 1. n. 3. nonnumquam privativæ e. g. infamis, haud raro etiam intendit significationem v. c. infraetus i. e. maxime frater JOANN. STRAVCH. Lexic. particul. jur. b. v. n. 13. & 21. ALBERT. de PERGAMO tractat. de præposit. b. voc. Inter plura infamiæ synonyma, quæ vulgo adferuntur, & enarrat PETRVS MULLERVS in addit. ad STRVII Syntagm. jur. civ. exerc. 7. §. 15. quidem referri solet *ignominia*; sed vir acutissimus JO. JAC. WISSENBACHIVS Exercit. ad Pand. disp. XI. §. 12. & HOTOMANNVS comment. verb. jur. in voc. *infamia* recte observant

servant, omnem infamiam esse ignominiam, nequam vero omnem ignominiam esse infamiam, cum notæ censorum ignominiam attulerint, non infamiam. Græcis infamia κακὴ φύσις κακοδηξία, ἀδεξία &c. dicitur. M E J R. colleg. jur. Argent. libr. 3. tit. 2.

§. X.

Existimatio, quæ aliquibus Synonymum famæ dicitur, est valor personarum, non secus ac pretium est valor rerum. Sicuti vero de rebus pretium vel generatim prædicatur, vel ejus etiam certa initur proportio: ita & in personis existimatio vel simplex, vel intensiva est. Illa militem gregarium & belli ducem non distinguit, uterque enim civis æque bonus esse potest, si a delictis societatem humanam lædentibus sibi caverit, & in munere sibi demandato alterius commodis consuluerit: hæc e contrario, dum proportionem aestimationis init, discrimen constituit inter nobiles & plebejos, egregios & vilioris conditionis homines. Quodsi ergo vel infimæ sortis homini ab egregio injuria inferatur, hoc ægre fert & ait: Ich bin so ein ehrlicher Mann als er, ob er gleich vornehmer ist, als ich, sicut assarius & teruntius perinde monetæ probæ sunt ac nummus aureus GEORG. BEYER. Post. ad Pand. libr. 3. tit. 2.

§. XI.

Infamia dispisci solet in infamiam juris & facti. Infamia juris est, quæ auctoritate legis irrogatur ob delictum atrocissimum, sive tale, quod communem societatem

tatem directe lœdit, & propter quod judex hodie ex officio inquisitionem instituit. JAC. FRID. LUDOVICI doct^r. Pandect. libr. 3. tit. 2. §. 3. Hæc infamia iterum dupli ratione contrahitur, scilicet vel ^{autem}, quis a lege notatur, vel ^{inueniens} per judicis sententiam.

§. XII.

Immediate aliquis a lege notatur, quando factum ita aperte injustum est, ut nulla ratione defendi queat. Ad hanc infamium classem pertinent 1) in scenam reapse lucri caussa prodeuntes l. 1. l. 2. §. fin. D. de his qui not. infam. 2) Lenones & lenæ l. 43. §. 7. & seq. D. de rit. nupt. 3) Vidua intra annum luctum nubens, & qui eam matrimonio sibi jungit, nec non pater, qui filiam in potestate existentem, post mortem generi sciens in matrimonium collocat l. 1. l. 8. l. 11. §. ult. l. 12. D. de his qui not. infam. 4) Bina sponsalia binasve nuptias contrahentes, qui posteriores quoque adulterii rei sunt l. 18. C. de adult. 5) Major, qui juratam transactionem negligit l. 41. C. de transact. 6) Fœneratores manifesti & improbi l. 20. C. ex quib. cauf. infam. irrog. 7) in adulterio deprehensi l. 43. §. 12. D. de rit. nupt. 8) Caussarum patroni de quota litis pacientes & in convicia prorumpentes l. 5. l. 6. §. 1. C. de postul. l. 2. C. de pœn. jud. 9) Mulier libera, quæ corpore quæstum facit l. 24. D. de his qui not. inf. 10) Tutores & curatores, qui rationibus nondum redditis, cum pupillis nuptias ineunt, vel eas filiis suis despondent l. 7. C. de interdiff. matrim. int. pupill. & tut. Conf. NIC.

NIC. HIER. GVNDLINGII *πρᾶτα libr. 3. tit. 2. §. 12.*
segg.

§. XIII.

Interveniente judicis sententia, infamia infligitur in omnibus reliquis delictis dolosis, quæ ita manifesta non sunt *l. 7. De de publ. jud. l. 10. C. ex quib. caus. infam.* & in quatuor his contractibus, tutela, deposito, societate, mandato, si in illis de singulari fide erupta agitur directa actione *§. 2. J. de pœn. tem. litig. unico casu in mandato excepto, si quis pro altero fidejussit & solvit, debitor vero illum indemnem servare renuit l. 6. §. 5. D. de his qui not. inf.* Super hisce contractibus vero transfigere, & sic infamiam fecus ac in delictis evitare licet *l. 7. D. c. t.* Culpam quoque latam in istis contractibus pro dolo haberi, volunt vir excellentiss. JO. GOTTL. HEINECCIVS *in elem. Pand. libr. 3. tit. 2. §. 407.* & JO. VOETIVS *comm. ad Pand. eod. tit. §. 2. qui provocat ad §. 6. J. l. 7. §. 1. D. de suff. tut. l. 42. l. 226. D. de verb. signif. l. 1. §. 5. D. de Obl. & ad. ac æque turpe, doloque proximum esse, censem, amici spem supina negligentia destituere, quam perfidiâ. Negantem contra sententiam tuerunt FREHERVS de existimat. libr. 2. cap. 1. n. 3. segg. LAVTERBACH. Exerc. 10. conclus. 7. aliique.*

§. XIV.

Infamia facti vulgo appellari solet, ubi lex quidem factum illicitum non notat, existimatio tamen apud graves & honestos viros laeditur, quando scilicet

delictum securitatem communem non directo laedit; nec judex propterea mox speciale inquisitionem instituit. Nonnulli ut CHRISTIAN. THOMASIVS disserit. de censura morum c. 2. §. 21. sqq. & NICOL. HIERON. GUNDLINGIVS Gundlingian. part. XVI. Obs. 1. quæ de Censoribus Romanis ex instituto agit, putant, Censores Romanorum mores interperantes civium ignominia, sive facti infamia, notasse. Huc pertinent delicta, quæ leviora hominibus videntur: & referuntur in hunc censum prodigi, decoctores, filii immorigeri & exhæredati l. 13. C. ex quib. caus. infam. ebriosi, cum cauponæ ancilla olim concubentes l. 25. & l. 29. C. ad L. Jul. de adulst. conjuges, liberi & parentes sibi aliquid subtrahentes l. 2. D. de obsq. parent. & ii, qui in contractibus, ubi singularis fides non est electa, alterum decipiunt. LVDOVICI doct. Pandecl. cit. tit. §. 7.

§. XV.

BALDVIS infamiam facti triplicem constituit: aliam, quæ ortum habet a vulgo & incerto auctore: aliam, quæ a judice aut patre, aut viro quopiam honesto, per increpationem ignominiosam infertur: tertiam, quæ oritur ex sectæ diversitate, puta propter hæresin. Sed HAHNIUS ad WESENBECKVM ad tit. de his qui nor. inf. n. 2. & LAVTERBACHIVS colleg. theoretico-pract. eod. tit. §. 26. multa in hac divisione reprehendunt. Monent enim, primam, quæ originem & natales suos vulgo & incerto auctori debet, nullam esse infamiam, quia non constat de turpi facto. Quod ad

ad secundam attinet, distinguunt inter increpationem,
quæ sit ex justa causa, & quæ justa caussa destituitur,
illam ajunt, esse veram facti infamiam, hanc vero non.
Ultimam denique, quæ ex hæresi oritur, esse infamiam
juris, non facti, probant per *Authent. Credentes & Au-*
thent. Gazareos C. de hæret.

§. XVI.

Variæ etiam infamiae utriusque differentiæ ad-
ferri solent; scilicet 1) quod infamia juris a lege pro-
pter unicum factum v. c. furtum irrogetur: sed infa-
mia facti plures actus requirat: 2) ratione probatio-
nis, quod infamia juris per duos testes probetur: e
contrario ad probandam facti infamiam plures requi-
rantur, qui dicant, se a pluribus ac majore parte vici-
niæ, & diverso tempore ac loco, nec non sæpius, au-
divisse, homuncionem apud honestos viros male au-
dire. Denique 3) discriminem in effectu querunt. In-
famiam enim juris ajunt, a dignitatibus susceptis in-
famem removere, & testimonio ejus omnem fidem
detrahere: infamiam autem facti arcere a dignitati-
bus suscipiendis, & a testimonio non plane repellere,
sed fidem testimonii solum imminuere. Et addunt,
infamiam juris esse perpetuam, infamiam vero facti
temporariam, & exspirare, simulac homo ad frugem
redeat. JAC. FRID. LVDOVICI *us. dist. jur. libr. 3. tit.*
2. dist. 1.

§. XVII.

Nonnullos tamen effectus tam juris quam facti
in-

infamiae communes admittunt vulgo juris interpretes, scilicet, quod repellat utraque infamia a querela inofficiosi testamenti l. 11. l. 19. C. de inoffic. testam. & quod inducat querelam inofficiosi, ac hæredes scriptos a successione removeat l. 27. C. eod. CORNEL. VAN ECK Principior. jur. libr. 3. tit. 2. §. II. MEIER. colleg. jur. Ar- gentor. libr. 3. tit. 2. n. 32.

§. XVIII.

Evidem vir illustris JO. HENR. BERGERVS dis-
sert. de levis note mac. §. 2. fatetur, terminos infamiae
juris & facti in jure vix inveniri, nihilominus sibi per-
suadet, re ipsa nihil in eo notius esse: turpitudinis
enim vocabulo in l. 27. C. de inoff. test. & l. 2. C. de di-
gnit. nihil aliud intelligi, quam *infamiam facti*; ac
exempla in l. 2. D. de obseq. par. l. 25. C. ad L. Jul. de
adult. l. 4. C. de spectac. similibusque ad eandem spe-
ciem referenda esse. Urget, infamiam utramque ea-
dem materia constare, utramque oriri ex delicto, eo-
que cuivis proprio: discretionem in forma esse, for-
mam nimurum infamiae juris notatione legis absolvit,
infamiae facti censura hominum cordatorum. Quia
tamen lex utique efficacior est hominum impositio-
ne, non diffitetur BERGERVS, infamiam juris magis
eo nomine dignam, quam facti, esse: ex eo autem
ad impro prietatem infamiae facti, nihil colligi posse,
censet. Cumque idem vir illustris negare nequeat, in
l. 27. C. de inoff. test. & l. 10. §. 12. D. de in jus voc. infamiam
ab iis separari, quæ pudorem fugillant, respon-
det,

det, infamiam juris, ceu extantiorum speciem, in illis intelligi.

§. XIX.

Illustri BERGERO liberalior est JCtus celeberimus, JO. VOETIVS *commentar. ad Pandect. libr. 3. tit. 2. §. 3.* utpote qui concedit, infamiam facti improprie vocari infamiam: & §. 4. monet, hanc infamiam private quidem infamem beneficiis, & a commodis variis repellere, sed poenâ proprie dicta non multatare; lucra quidem eam subinde subtrahere, damnis vero nequaquam mactare.

§. XX.

Immo non desunt complures JCTi maximæ auctoritatis & singularis eruditionis, qui jam dudum communem divisionem infamiae in infamiam juris & facti impugnarunt, ac infamiam facti negarunt. Inter veteres eminent HVGO DONELLVS *commentar. jur. civ. libr. 18. c. 6. lit. J.* NIEL. *disp. feud. 2. thes. 6. lit. D.* ANTONIUS MATTHAEI *disp. 8. ad D. o. 5. seq. & in fundam. jur. p. 70.* GIPHAN. *dissert. de var. jur. divis. thes. 184. seqq.* ut HVNNIVM & BECHMANNVM taceam. Hi urgent partim, quod infamia facti, quæ dependeat ab aestimatione aliorum, infamia appellari nequeat, partim, quod divisio infamiae in juris & facti infamiam omni destituantur juris fundamento, & infamia facti juri civili prorsus sit incognita.

C

§. XXI.

§. XXI.

Ex recentioribus pariter JCtis, quibus e meliori luto finxit præcordia Titan, aliquibus commemorata divisio infamiae displicuit, qui contra usu fere receptam infamiae divisionem, & infamiam facti calamum strinxerunt. HENR. RODINVS in academia Fridericiana sive Halensi olim Prof. juris celeberr. dissert. de jure circa infamiam, ejusque inter Christianos abusu §. 8. seqq. eam rejicit, & viam munire, ait, ad quasvis improbas censuras, unoquoque festucam in alterius oculo cernente, trabem vero in proprio oculo non animadverte, ut loquitur Servator noster in Evangelio MATTHAEI cap. 7. comm. 3. Ubi l. 13. C. ex quib. caus. infam. irrog. ad quam dissidentes provocare solent, sic explicat, quamvis opinionem liberorum apud bonos aliquo modo gravet, si parentibus displicerint, tamen jure minime licere, propterea (& ubi præter illam displicantiam nullo infami facto gravari possint) illos pro infamibus habere, ex ratione, quod increpationes parentum liberos non faciant infames, juxta tritum illud: Es sey einer des wegen nicht unehrlich, wenn ihn etwa sein Vater gescholten, wiewohl es bey braven Leuten rühmlicher sey, wenn einer jeder Zeit den Eltern wohl gefallen. Miratur quoque idem vir celeberrimus, Doctores iuris ex hoc textu præsidium talem filium infamandi arcessere: & ait, communis interpretatione hujus legis admissa, fore, ut paucissimi in republica inveniantur, qui non sint infames, eo quod in communis peccandi ac

ac aberrandi proclivitate, præsertim in incauta juvenute, alios pietate vincere piaculum videatur.

§. XXII.

Confugiunt quidem infamiae facti architecti quoque ad l. 2. D. de obseq. par & patron. præst: sed laudatus jam BODINVS ostendit, in illa hoc contineri, si quis parentum patronorumve, aliquem qui ipsi reverentiam vel obsequium debet, injuria afficerit, actionem injuriarum non esse instituendam, licet læsus tantum desideret, ut per procuratorem ipsi reparatio honoris sive satisfactio præstetur; ex eo, quod, quamvis ita condemnandus ex l. 7. D. de injur. non fiat simpliciter infamis, tamen ita condemnatus non effugiat infamiae notam. Scilicet quamvis extrinseco honori illorum, quibus in republica reverentia ac obsequium debetur, in eo consultum sit, ut, si in causis famosis, procuratorem ceu dominum litis substituerint, in quem sententia condemnatoria feratur, infamiae notam non incurvant: tamen contra liberos & libertos in causa famosa per procuratorem stare, & sic, quamvis sub schemate alterius personæ, ad satisfactionem læsis præstandam condemnari, sine aliqua infamiae nota non contingere. Ex quibus singularissimis circumstantiis judicii per se famosi, ubi tamen singulari stratagemate honori consuli possit, quamvis fama nihilominus quadanterus lædatur, si condemnatio parenti vel patrono contingat, generalem conceptum infamiae facti formare, & hanc in opinione hominum collocare, ~~etiam~~, judicat. Admit-

C 2

tit

tit quidem, dari actiones, per quas pudor ac decorum offenditur, ut præsumatur, hominem, qui talia suscipit, necessaria prudentia vivendi adhuc destitui, und daß derjenige, so dergleichen verübet, Bruder liederlich sey, ex iis tamen ignominiam non contrahi expresse in l. 20. D. de his qui not. infam. decisum esse, monet. Apprime etiam ei, allatam distinctionem inter gravatum pudorem & infamiam adhuc confirmare, videtur l. 25. C. ad leg. Jul. de adulter. in qua Imperatores DIOCLETIANVS & MAXIMINVS expresse rescriperunt, ejus, qui libidinis intemperie exaritus ancillam compresserat, liberæ vero fœminæ stuprum non intulerat, opinionem quidem gravatam, non vero infamiam ei inustam esse.

§. XXIII.

Infamiam facti, sensu vulgari acceptam, quoque confutat Lipsiensis academiæ olim decus singulare, & JCtus pariter ac Philosophus clarissimus, GOTTLIEB GERHARD TITIVS jur. priv. Romano-Germ. libr. 3. cap. 3. §. 11. seqq. & observat. ratiocinant. in compend. jur. Lau-
terbach. obs. 73. Hic vir acutissimus confidenter contendit, omnem effectum hujus infamiæ esse, quod homines probi ejusmodi infames aversentur, ac cum iis caute & circumspekte agant: quod autem his infamibus dignitas negetur, coeterique effectus, quos LAV-
TERBACHIVS recenset, hanc infamiam sequantur, id penitus falsum existimat; cum hæc aperte sibi repugnant: infamiam facti sine imperii civilis notatione ex-
istere, Et tamen babere effectus, qui ab imperio civili depen-
dant

dent. Insuper probatum it, turpitudinis vocem in l. 2. C. de dignit. & l. 27. C. de inofficio. test. non distinguere sed explicare, & pro confirmanda sua sentia l. 56. D. pro soc. l. 1. 2. C. rer. amot. excitat. adeoque has leges, ut & l. 12. C. de dignit. ac l. 3. D. de testibus de infamia juris loqui, certe bonis rationibus, alium sensum iis tribui non posse, colligit. Quid quod? infamiam facti cum infamia juris nihil habere commune, ut potius infamia facti laborantes existimatione intensiva mactari, & magnis dignitatibus corruscare videamus, cum TITIO observat GEORG. BEYERVS, Posit. ad Pandect. libr. 3. tit. 2. Quod speciatim ad l. 27. C. de inoff. testim. attinet, MERLINVS de legitim. libr. 8. tit. 2. quest. 13. & JAC. GOTHOFREDVS comment. ad l. 1. Cod. Theodos. de inoffic. testim. demonstratum dederunt, TRIBONIANVM, vel quemcunque alium, qui dirigidet huic codicis parti operam navavit, hic quoque antiquum obtinuisse hominem, & pro duabus, iisque diversis CONSTANTINI legibus, unam nobis, sed interpolatam ac variis laciniis onustam, dedisse.

§. XXIV.

Infamiam porro omnem, maxime juris, quatenus viventibus imponitur, absurdum esse poenae genus, censet TITIVS in Observat. ratiocinant. in compend. jur. Lauterb. obs. 82. & Observat. in PVENDORFIVM de off. hom. & civ. obs. 663. eo quod delinquentes non emendet, quæ emendatio legitimus omnium poenarum viventibus imponendarum est scopus, sed ad majaora potius facinora patranda disponat. GEORG BEYERVS

RVS l. c. ait hodie infamiae juris exiguum esse usum, & judicia civilia non amplius esse famosa, nisi, ubi id expresse receptum, immo cuivis judici, in famosis etiam delictis hodie potestatem famam reservandi competere, quin etiamsi expresse non reservetur, tacite tamen pro reservata haberi: cum pœnæ juris Romani judicibus nostris non necessario sint præscriptæ, sed judicia hastenus sint arbitraria SCHILTER prax. jur. Rom. in for. Germ. exerc. 10. thes. 32. seqq. Addit insuper BEYERVS, in scenam prodeuntes, intra annum luctus nubentes, tutores pupillas suas ducentes, milites prædia conducentes, ex communi fere JCTorum opinione, hodie infamiam juris non incurtere. Infames etiam hodie non esse, ob dolum judicio tutelæ, mandati, depositi aut pro socio condemnatos, GROENWEGEN ad §. 2. J. de paxn. tem. litig. SIMON VON LEWEN cens. for. part. 2. libr. 1. cap. 4. num. 9. statuunt. Accedit, quod Germanorum mores quam maxime abhorreant ab infamia inurenda, quorum parœmia est: Man solle eher suchen zehn ehrlich als einen unehrlich zu machen. SCHILTER. l. c. thes. 35. Opifices etiam conservationem famæ collegarum boëho peregre absenti commendare solent: Grüsse mir Meister und Gesellen, so weit das Handwerk redlich ist. Ist's aber nicht redlich, so nimm Geld und Geldes werth, und hilf's redlich machen. Ist's aber nicht redlich zu machen, so nimm dein Bündel auf den Macken, und deinen Degen an deine Seiten, und las Schelme und Diebe sizzeln. ADRIAN. BEIER. in Boëho cap. 4. n. 229.

§. XXV.

§. XXV.

Contrariam vero sententiam: pœnam scilicet infamiae moribus Germanorum non repugnare, & pœnam infamiae, quam jura Romana in causis civilibus, & in primis ex contractu mandati, depositi, tutelæ & societatis descendantibus, improbis infligunt, apud Germanos usu receptam esse, rationibus & præjudiciis nonnullis tueri & confirmare satagit JCTus magni nominis, AVGVSTINVS LEYSERVVS Meditar. ad Pandect. Vol. 1. spec. 52. §. 1. p. 564. sqq. Et quidem in hujus opinionis testimonium, non solum Speculum Saxonum libr. 1. art. 40. ac jus statutarium Hamburgense Part. 2. tit. 18. art. 4. citat; sed etiam pœnas Germanorum veterum Romanis ignominiosiores fuisse, vel ex sola illa canum, item sellarum portatione, de qua JO. WERNER. GERICKEN. in Schottelio illustr. & cont. cap. 4. DÖPLERVS im Schau-Platz der Leibes- und Lebens- Straffen Part. 1. cap. 60. & KLUVERVS in Elect. de jur. canum fuse agunt, comprobatum it. Ac infamiam veterum Germanorum duplicem fuisse, opinantur nonnulli, alteram majorem, alteram minorem. Majorem vocant illorum infamiam, qui contra virtutes Germanorum præcipuas, fortitudinem nempe bellicam, fidem, castitatem, &c, si ea laus in homines à veri Numinis cultu alienos cadit, pietatem, insigne aliquod facinus admirerant, & pœna atrociore affecti, famæ atque existimationis jacturam plane fecisse, videbantur. Sed cum præterea & quædam vitæ genera, quamvis in se nihil flagitiū haberent, virtutibus tamen Germanorum jam com-

commemoratis, parum convenire viderentur, & ipsi Germani parentum dèdecora & liberis inhærere crederent; factum exinde esse, inquit, ut & alii homines, qui se certo vitæ generi mancipaverant, vel vulgo concepti fuerant, parum integræ famæ haberentur. Et horum infamiam minorem vocant. Vid. JO. GOTTL. HEINECC. tom. I. Element. Jur. German. libr. I. tit. 17. §. 392. sq. & PHIL. LVD. HVT H. in Spec. Jur. Germ. de bis qui not. infam. §. 16. § seq.

§. XXVI.

Quodsi ergo infamiae juris tam rarus, & exiguum in foris hodie usus est: nemo temere, opinor, inficias ibit, nullum plane infamiae facti, utpote quæ doctorum commentis accensenda est, uti JCti supra laudati evicerunt, esse usum. Non entis enim nullam dari operationem, inter JCtos pariter ac Philosophos constat: adeoque sua sponte sequitur, effectus cunctos, quos nonnulli infamiae facti perperam tribuunt, corruere & cessare.

S. D. G.

ULB Halle
005 355 699

3

B.I.G.

Black

3/Color

White

Magenta

Red

Yellow

Green

Farbkarte #13

Cyan

Blue

Inches
Centimetres

8
7
6
5
4
3
2
1
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19

1736, 16
12
DISSESSATIO IN AVGVRALIS IVRIDICA

DE NON ENTE CIVILI INFAMIA FACTI,

QVAM,
ALMAE ET PERANTIQVAE VNIVERSITATIS
HIERANAE

RECTORE MAGNIFICO,

PRÆNOBILI, CONSULTISSIMO ET EXPERIENTISSIMO VIRO,

DN. D. HERMAN. PAVLO IVCH,

SACRI PALATII CAESAREI COMITE, FACVLTATIS MEDICAE SENIORE, PA-
THOL. ATQVE PRAX. PROF. PVBL. ET ASSESSORE PRIMARIO, SERENISS.
SAX. DVC. VINARIENSIS, ISENACENSIS ET GOTGANI CONSIL.
AVLICO ET ARCHIATRO, N. N. ACAD. CAESAR.
NAT. CVRIOS. COLLEGA,

CONSENSV ILLVSTRIS JCTORVM ORDINIS,

PRÆSIDE
FACVLTATIS JVRIDICAE DECANO,

DN. CONR. WILHELMO Strecter,

JCTO,
PRAELAVDATAE FACVLTATIS ET IVDICI ELECT. PROVINCIAL. ASSESS.
PROF. COD. PVBL. ORDINAR. CIVIT. STND. PRIMAR.
ET CONSULE,

PRO LICENTIA
SVPREMOS IN VTROQVE JVRE HONORES

RITE CAPESENDI,
DIE VI. JVNII ANNO M DCC XXXVI.

LOCO AC TEMPORE CONSVETO,

PVBLICE DEFENDET

AVCTOR RESPONDENS

CHRISTIANVS BENIAMIN WACHTERVS,

CIZ. MISN.

ERFORDIAE, Typis HERINGII, Acad. Typogr.